

РЕШЕНИЕ

№ 427

гр. С., 23.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – С., XII-ТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: И.Р.

при участието на секретаря Н.Х.К.
като разгледа докладваното от И.Р. Гражданско дело № 20215530104375 по описа за 2021 година

Предявени са искове с правно основание чл. 327, ал. 1 ТЗ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Ищецът Н. твърди в исковата си молба, че между страните били установени търговски отношения, при които ответникът закупувал от ищеца различни видове стоки - конвектори, компресори и други. Към момента на подаване на исковата молба не били изплатени задълженията и ответникът бил изпаднал в забава да плати следните фактури: 1). по фактура № 10000072147/30.08.2017 г. закупил конвектор на стойност 745.20 лева с ДДС, от която сума, с данъчно кредитно известие № 100005067/04.11.2014 г., била приспадналата сума от общо 329.40 лева, с част от 56.92 лева от която бил покрит остатък от негово задължение по фактура № 1000046755/12.06.2014 г., а с остатъкът била погасена същата част от 272.48 лева от задължението му по посочената фактура № 10000072147/30.08.2017 г. и дължимият остатък по нея бил 472.72 лева (745.20 лева - 272.48 лева), като страните не били договаряли отложеното й плащане, а мораторната лихва върху дължимата сума от 472.72 лева, за периода от 31.08.2017 г. до 29.09.2021 г., била 195.14 лева; 2). по фактура № 100000773237/13.10.2017 г. ответникът закупил два броя конвектори на стойност 1652.40 лева с ДДС, като страните не били договорили отложеното й плащане и дължимата мораторна лихва върху тази неплатена сума, за периода от 14.10.2017 г. до подаване на исковата молба в съда на 29.09.2021 г., била 661.93 лева; 3). по фактура № 10000082564/05.12.2018 г. ответникът закупил компресор и манометър на обща стойност 866.40 лева с ДДС, като дължимата мораторна лихва от 06.12.2018 г. до 23.09.2021 г. била 246.22 лева. Ответникът не бил оспорил тези си парични задължения, но въпреки многократните разговори и обещания не ги платил и до момента, което обусловило правния интерес на ищеца от предявените искове. Искането е да се осъди ответника да заплати на

ищеца сумата от 472.72 лева за главница от неплатена цена на продадени стоки по фактура № *****/30.08.2017 г., със 195.14 лева мораторна лихва от 31.08.2017 г. до 27.09.2021 г. (което е датата на подаване на исковата молба в съда, до която е допустимо да се начислява мораторна лихва, а не посочената от ищеца погрешно в исковата му молба по-късна дата 29.09.2021 г.), сумата от 1652.40 лева за главница от неплатена цена на продадени стоки по фактура № 1000073237/13.10.2017 г., с 661.93 лева мораторна лихва от 14.10.2017 г. до 27.09.2021 г. (което е датата на подаване на исковата молба в съда, до която е допустимо да се начислява мораторна лихва, а не посочената от ищеца погрешно в исковата му молба по[1]късна дата 29.09.2021 г.), сумата от 866.40 лева за главница от неплатена цена на продадени стоки по фактура № 10000082564/05.12.2018 г., с 246.22 лева мораторна лихва от 06.12.2018 г. до 27.09.2021 г. (което е датата на подаване на исковата молба в съда, до която е допустимо да се начислява мораторна лихва, а не посочената от ищеца погрешно в исковата му молба по-късна дата 29.09.2021 г.), и законна лихва върху главниците от подаване на исковата молба в съда на 27.09.2021 г. до изплащането им, както и сторените по делото разноси.

Ответникът Т., редовно призован при условията на чл. 50, ал. 4 ГПК, не е подал писмен отговор, а в съдебно заседание не изпраща представител и не взема становище по предявените искове.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в съвкупност с искането и доводите на страните, взе предвид и настъпилите след предявяване на исковете факти, от значение за спорното право, намери за установено следното:

На 30.08.2017 г., на 13.10.2017 г. и на 05.12.2018 г. между страните са сключени три договора за продажба на стоки, видно от представените от ищеца и неоспорени от ответника данъчни фактури №№ *****/30.08.2017 г., № 1000073237/13.10.2017 г. и № 1000082564/05.12.2018 г., в които са материализирани (л. 6-8). Тези договори представляват търговски сделки (чл. 318, ал. 1, във вр. с чл. 286, ал. 1 и 3 ТЗ). По силата им ищецът продал на ответника на 30.08.2017 г. посочения във фактурата от същата дата конвектор на цена от 745.20 лева с ДДС, на 13.10.2017 г. посочените във фактурата от същата дата конвектори на цена от 1652.40 лева с ДДС и на 05.12.2018 г. посочените във фактурата от същата дата компресор и манометър на цена от общо 866.40 лева с ДДС, които цени ответникът се задължил да му заплати по посочената във фактурите банкова сметка, на посочения в печата в долния десен ъгъл на всяка от тях падеж за плащането ѝ, съвпадащ с датата на издаването ѝ (л. 6-8). На 01.11.2014 г. ищецът издал към данъчна фактура № ***** и представеното по делото данъчно кредитно известие № 1000050067, с част от 56.92 лева от което е намалил същата част от задължението на ответника към него по фактура № 1000046755/12.06.2014 г., а с останалата му част от 272.48 лева намалил същата част от задължението на ответника към него за плащане на цената по процесната данъчна фактура № *****/30.08.2017 г., поради което неплатената част от нея е 472.72 лева (т. IV – 4 от ЗСИЕ, л. 40).

На 30.08.2017 г., на 13.10.2017 г. и на 05.12.2018 г. ищецът е изпълнил договорното

си задължение по чл. 187, изр. 1 ЗЗД, във вр. с чл. 288 ТЗ и предал на ответника продадените му с процесните фактури стоки. Това обстоятелство се установява от подписите на управителя на ответника - Г.Г. за получаване на стоките по всяка от тези фактури (л. 6-8). То се установява и от заключението на назначената по делото съдебно – икономическа експертиза, което съдът възприема, поради неоспорването му от страните и липсата на противоречие с останалите доказателства (чл. 202 ГПК). От същото е видно, че тези процесни фактури ищецът е и осчетоводил редовно, по смисъла на чл. 182 ГПК, в счетоводството си по партидата на ответника, включил е същите в дневниците си за продажби и в справките си декларации по ЗДДС в месеца на издаването им (т. 1-3 от ЗСИЕ, л. 41). Тъй като в процесните фактури е уговорен падеж за плащането им, съвпадащ с датите на издаването им, ответникът е бил длъжен да ги плати на тези дати (чл. 327, ал. 1 ТЗ). Тежестта да докаже по делото при това положение, че е изпълнил тези си насрещни изискуеми парични задължения, лежи по делото върху него (чл. 154, ал. 1 ГПК).

По делото обаче същият не представи и липсват доказателства да е платил тези цени на ищеца до приключване на съдебното дирене по делото (чл. 235, ал. 3 ГПК). Нещо повече. От т. IV-12 и 13 от ЗСИЕ е видно, че не ги е платил на ищеца до приключване на съдебното дирене (чл. 235, ал. 3 ГПК). Поради това остава да ги дължи на ищеца (чл. 154, ал. 1 от ГПК). Това му неизпълнение е виновно, защото по делото няма доказателства да се дължи на причина, която не може да му се вмени във вина (чл. 81, ал. 1 и 2 ЗЗД). При това положение ищецът има право да иска изпълнението/плащането на тези неизпълнени от ответника парични задължения към него по процесните фактури, което ищецът е и сторил с предявяването на исовете си за плащането им по делото (чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. с чл. 327, ал. 1 ТЗ). Поради това последните следва да бъдат уважени, като основателни, така, както са предявени, заедно с акцесорната претенция на ищеца за присъждане и на законната лихва върху тези неплатени му главници от подаване на исковата му молба в съда на 27.09.2021 г. до изплащането им.

В случая денят за плащане на тези дължими цени по процесните фактури е определен от страните в същите на датите на издаването им (чл. 327, ал. 1 ТЗ). До приключване на съдебното дирене, въпреки настъпването на тези падежи, ответникът не е платил тези цени на ищеца. Поради това на следващият ден – съответно 31.08.2017 г., 14.10.2017 г. и 06.12.2018 г. е изпаднал и в забава да ги плати (чл. 84, ал. 1, изр. 1 ЗЗД). От тези дни на своята забава, до подаване на исковата му молба в съда на 27.09.2021 г., ответникът дължи и мораторни лихви за забава в плащането им в размер на законната лихва по чл. 86, ал. 1 ЗЗД. Тъй като вещото лице е изчислявало тези лихви не до подаване на исковата молба в съда на 27.09.2021 г., а до посочената му от ищеца в исковата му молба по-късна дата 29.09.2021 г., съдът сам изчисли същите лихви в размер на законната лихва върху неплатената цена по всяка процесна фактура, от посочените дни на забавата в плащането ѝ до подаване на исковата молба в съда на 27.09.2021 г. (чл. 162 ГПК). След тези изчисления, съдът намери, че за забавата си от 31.08.2017 г. до 27.09.2021 г. да му плати неплатеният остатък от 472.72 лева по фактурата от 30.08.2017 г., ответникът дължи на ищеца 192.63

лева мораторна лихва, до който размер и за който период искът му за плащането ѝ е основателен и следва да се уважи, а в останалата му част отхвърли, като неоснователен; за забавата си от 14.10.2017 г. до 27.09.2021 г. да му плати неплатената цена от 1652.40 лева по фактурата от 13.10.2017 г., ответникът дължи на ищеца 653.16 лева мораторна лихва, до който размер и за който период искът му за плащането ѝ е основателен и следва да се уважи, а в останалата му част отхвърли, като неоснователен; и за забавата си от 06.12.2018 г. до 27.09.2021 г. да му плати неплатената цена от 866.40 лева по фактурата от 05.12.2018 г., ответникът дължи на ищеца 243.32 лева мораторна лихва, до който размер и за който период искът му за плащането ѝ е основателен и следва да се уважи, а в останалата му част отхвърли, като неоснователен (чл. 86, ал. 1 ЗЗД). Други релевантни доказателства, които да навеждат на изводи, различни от посочените, съдът намери, че няма представени по делото.

При този изход на делото, сторените от ищеца разноси по същото в общ размер от 1133.19 лева (от които 169.66 лева внесена за производството държавна такса, 420 лева внесено възнаграждение на вещото лице и 543.53 лева платено адвокатско възнаграждение), следва да се възложат в тежест на ответника, съразмерно с уважената част от исковете или сумата от 1129.27 лева (чл. 78, ал. 1 ГПК). При този изход на делото ответникът също има право да иска присъждане на разноси съразмерно с отхвърлената част от исковете (чл. 78, ал. 3 ГПК). По делото обаче няма данни той да е сторил такива, нито пък е налице негова претенция за присъждането им. Поради това не му се присъждат разноси и с оглед диспозитивното начало в процеса (чл. 6, ал. 2 и чл. 78, ал. 3 ГПК).

Воден от горните мотиви, С. районен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА Т., с ЕИК -, със седалище и адрес на управление - да заплати на Н., с ЕИК -, със седалище и адрес на управление -, сумата от 472.72 лева за главница от неплатена цена на продадени стоки по фактура № *****/30.08.2017 г., със 192.63 лева мораторна лихва от 31.08.2017 г. до 27.09.2021 г., сумата от 1652.40 лева за главница от неплатена цена на продадени стоки по фактура № 1000073237/13.10.2017 г., с 653.16 лева мораторна лихва от 14.10.2017 г. до 27.09.2021 г., сумата от 866.40 лева за главница от неплатена цена на продадени стоки по фактура № 1000082564/05.12.2018 г., с 243.32 лева мораторна лихва от 06.12.2018 г. до 27.09.2021 г., и законна лихва върху главниците от 27.09.2021 г. до изплащането им, както и сумата от 1129.27 лева за разноси по делото съразмерно с уважената част от исковете, КАТО ОТХВЪРЛЯ, като неоснователни, предявените от Н. с п.а., против Т. с п.а., искове за мораторни лихви, В ОСТАНАЛАТА ИМ ЧАСТ, съответно над сумите от 192.63 лева, 653.16 лева, и 243.32 лева, до претендираните 195.14 лева и за периода от 27.09.2021 г. до 29.09.2021 г., 661.93 лева и за периода от 27.09.2021 г. до 29.09.2021 г., и 246.22 лева и за периода от 27.09.2021 г. до 29.09.2021 г.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано пред С. окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – С.: _____